

EENE PARIA.

Schetsje

DOOR

ALEID.

Oh, n'insultez jamais une femme, qui tombe.
VICTOR HUGO.

Een paria.

Uren lang had ze rondgelopen, aan trotsche, veelramige heerenhuizen, aan armelijke gore winkeltjes om werk gevraagd — zij was afgewezen. De gevoellooze voeten konden 't moede, geknakte lichaam niet verder dragen; ze liet zich neervallen op een bank in 't verlaten park.

Droomerig staarde ze voor zich uit.

Aan den staalblauwen hemel trilde eene straalooze zon, een gepolijst metalen bal met hel lichtenden, bliksemenden rand. Het park was bedolven onder eene gestolten sneeuwzee, waartusschen de starre denneboomen, als met wit schuim bespatte rotsen, uitstaken. De verijselde grasranden, een heir van zilveren, geschubde slangetjes, vonkten met schelblauwen gloed, vurige vlammen stoeiden op de sneeuw, goudkorrels krielden tusschen 't dons met zóo stekenden glans, — dat ze verblind de blauwbekringde oogen sloot.

Ze wilde nadenken, overleggen, maar hare gedachten glipten weg, als vogels die aan eene hand ontsnappen; ze kon ze niet vasthouden — onophoudelijk tikte door haar hoofd met harden,

pijnigenden, metalen tik de vraag: Wat nu? wat nu?

Weken had dit leven geduurd, weken reeds had ze, altijd met dat gedachtenmoordende bonzen in het hoofd, om werk gesmeekt, gebedeld, — ze was afgewezen.

Wat nu? wat nu?